

Kirjoittava opettaja innoittajana

Cathy Fleischer ref. Laura Väänänen

Suurin osa kirjoittamisen opettajista pyrkii välttämään heihin itseensä liittyvien persoonallisuuskulttien muodostumista. Aina on kuitenkin opiskelijoita, jotka lumoutuvat opettajastaan ja asettavat tämän sellaisen ihmisen ja taiteilijan malliksi, jollaiseksi he itse haluaisivat tulla. (Vandermeulen 2011, 212.)

Joyce Carol Oates on malliesimerkki opettajasta, joka on omalla kirjoittajuudellaan innostanut oppilaitaan. Hän on opettanut luovaa kirjoittamista päätoimisesti vuodesta 1978 vuoteen 2014 Princetonin yliopistossa. Oates on julkaissut kirjoittajan urallaan yli sata teosta, muun muassa goottilaisia romaaneja, novellikokoelmia, lastenkirjoja ja runoja. Hänen entiset oppilaansa, kuten kirjoittajat Jonathan Safran Foer, Christopher Beha ja Walter Kirn, kertovat, että Oatesin mittava tuotanto on innoittanut heitä. Merkillepantavaa on, että innostus ei ole yksipuolista, sillä myös Oatesin kerrotaan todella välittäneen opiskelijoistaan. Hän ei peitelty opiskelijoiltaan innostumistaan eikä myöskään sen puutetta. (Biemiller 2014.)

Oatesin esimerkin valossa näyttää siltä, että itse kirjoittava opettaja voi omalla toiminnallaan edistää opiskelijoidensa kirjoittamisen opiskelua. Tähän toimintaan kuuluu, että kirjoittaa itse aktiivisesti ja välittää aidosti opiskelijoiden kirjoittamisesta. Toisaalta on hyvä huomata, että vaikutus ei välttämättä ole vain yksisuuntainen, sillä myös opiskelijat voivat inspiroida opettajan omaa kirjoittamista (Leahman 2004, 115).

Päteväksi kehittymisen malli

Hyvä professionaali kehittyminen on avainasemassa niin sydämen, mielen kuin tekemisen tason muutoksessa, esittää Cathy Fleischer (2004, 25), joka on opettanut vuosikymmenten ajan ammatillista kehittymistä kirjoittamisen opettajille. Fleischer korostaa, että kaikille sopivaa mallia ei ole olemassa. On otettava huomioon kukin opettaja ja tämän konteksti, oppimisen omistajuus ja kannustaminen kollegiaaliseen yhteistyöhön. Lisäksi on tunnustettava, että muutokset vaativat onnistuakseen aikaa ja tukea. Fleischerin malli onkin eräänlainen kehikko ammatillisen kehityksen tueksi. (Fleischer 2004, 26.)

Työskentely aloitetaan pohtimalla opettajien omia kirjoittamiskokemuksia, jolloin kirjoittamalla tutkitaan omaa kirjoittamishistoriaa ja jaetaan muistoja kollegoiden kanssa. Fleischerin mukaan muistojen jakaminen yllättää usein siinä, kuinka erilaisia jaetut tarinat ovat.

Tämä saa pohtimaan, mitä seuraa heidän oppilaidensa kannalta, jos opettajat kirjoittavat niin eri tavoin. Fleischer korostaa, että opettajien on välttämätöntä pohtia itseään kirjoittajana, jos halutaan, että he pohtivat syvällisesti, miten opettavat kirjoittamista. Seuraavissa vaiheissa reflektoidaan itseä kirjoittamisen opettajana, mahdollisia opetusstrategioita¹ ja oppilaita kirjoittajina sekä pohditaan tapoja artikuloida uutta tietoa. (Fleischer 2004, 26–28.) Jotta kirjoittamisen opettamisessa voidaan saavuttaa ja ylläpitää kestäväää kehitystä, tulee ammatillisen kehityksen tukea opettajia näiden omassa ammatillisen tiedon muodostuksessa:

As we tell our students, it's only when we have the occasion to make sense of our learning - to try to write about it - that we find the important connections and make the knowledge a part of our daily lives. (Fleischer 2004, 28–29.)

Fleischerin mallissa ei mainita, että oman kirjoittamisen ylläpitäminen tai kehittäminen kuuluu osana kirjoittamisen opettamiseen, mutta kirjoittaminen kuuluu malliin yhtenä reflektoinnin ja ymmärryksen välineenä. Omien kirjoittamiskokemusten pohtiminen muodostaa mallin pohjan. Voisiko kirjoittamisen opettaja kuitenkin hyötyä siitä, että pohtii kirjoittamishistoriansa ohella myös omia, aktiivisia kirjoittamisen käytänteitään osana omaa opettamistaan ja ammatillista kehitystään?

Cathy Fleischer: "Professional development for Teacher/Writers", *Educational Leadership*, 62:2 24 – 28.